

и стария Симеоновъ привърженикъ, захлумския князь Михаила Вишевича, когото провъзгласили не само за проконсулъ, но и за патриций. За да задържи врѣмѣно византийцитѣ, додѣто се разправи съ хърватитѣ, Симеонъ писалъ на императора, че е съгласенъ да сключи миръ, ако му се отстъпятъ всички земи, които завоевалъ; но Романъ, като се облѣгалъ на новитѣ си стюзници, станалъ смѣлъ и заявилъ на Симеона, че не ще му отстъпи ни педя земя, а е готовъ само да му даде една опрѣдѣлена сума пари. Византийцитѣ започнали за всѣки случай да се приготвяватъ за защита, като снабдявали крайморскитѣ градове съ войски и храна, но, въпрѣки очакванията имъ да бждатъ нападнати, Симеонъ поискалъ да изпратятъ пратеници, за да сключатъ миръ. Обаче Романъ, като схващалъ трудното положение на Симеона, започналъ да оспорва даже правото му да се нарича „царь на българитѣ“ и повторно настоялъ да му се повърнатъ всички завзети отъ българитѣ земи; а пратеници за миръ той не искалъ да изпрати, докато прѣдварително не се уговорятъ и писмено потвърдятъ всичкитѣ условия.

Като давалъ по тоя начинъ надежда на византийцитѣ, че ще сключи миръ, Симеонъ започналъ прѣзъ лѣтото на 925 г. война съ хърватитѣ. Силна българска войска потеглила подъ началството на Алоботура, прѣминала прѣзъ Сърбия и нахлула въ Хърватско, но била разбита. Тогава Симеонъ започналъ грозни приготовления, за да накаже хърватитѣ както сърбитѣ; но папата, за да спаси хърватитѣ отъ Симеоновото отмъщение и да ги откъсне отъ Византия, намѣсилъ се въ войната и изпратилъ (въ 926 г.) двама специални пратеници до Симеона, да го склонятъ на миръ. Симеонъ се съгласилъ подъ слѣднитѣ условия: папата да признае царското му достоинство и да му изпрати корона и скиптръ, а българската църква да признае за автокефална (самостояйна) и да благослови българския патриархъ. Условията били приети, мирътъ сключенъ, а ржцѣтѣ на българитѣ се развързали.

Тогава Симеонъ започналъ да изпраща нови войски на югъ, които наводнили завзетитѣ по рано отъ